

O semnificativă diversitate stilistică

Nimic mai firesc, pentru o fază republicană a Festivalului național „Cîntarea României”, în secțiunea teatrelor dramatice profesionale, decît să constăți, cu satisfacție, că ea a beneficiat de o mare **diversitate repertorială**. Am văzut, anume, într-o întrecere care a cuprins aproximativ jumătate din instituțiile în cauză, piese cunoscute mai de mult și revitalizezate acum în noi premiere, dar mai ales lucrări inedite, semnate cu nume de rezonanță ale dramaturgiei naționale contemporane (în ordine alfabetică: Paul Everac, Mircea Radu Iacoban, Ecaterina Oproiu, D. R. Popescu, Tudor Popescu, Dumitru Solomon etc.). Am văzut, în altă ordine de idei, piese reflectînd actualitatea socialistă, efortul de autocunoaștere și de perfecționare etică a personalității umane, atît de caracteristic devenirii societății noastre spre comunism, dar și opere inspirate din lupta revoluționară — intrată acum în istorie — a comuniștilor români pentru eliberarea patriei de sub dominația fascistă, după cum am văzut, sau revăzut, lucrări izvorîte din afirmarea deplină a demnității umane, a tezelor comunismului de omenie, generate de Congresul al IX-lea al partidului, de urlașă capacitate înnoitoare a conducătorului ales atunci, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Am văzut, tratînd o problemă sau alta, un subiect sau altul, variate formule dramaturgice. Am văzut, adică, un eșantion bogat al dramaturgiei române contemporane, reîmprospătîndu-ne convingerea că dezvoltarea acesteia se află în mîini bune.

Nimic mai firesc, apoi, pentru această fază republicană a Festivalului național „Cîntarea României”, decît a oferi montări, la rîndul lor, de o semnificativă **diversitate stilistică**, de la spectacolul în forme tradiționale pînă la cel esențializat prin metaforă, sub bagheta regizorală a unor artiști autentici din cel puțin două

generații, începînd cu „veteranul” Eugen Vancea și încheiînd — parcă simbolic — la același teatru reșițean, cu foarte tînăra stagiară Anca Florea. Sînt greu de uitat, în acest context, opere scenice de certă valoare estetică și civică precum **Faznicul de la depozitul de nisip** de D. R. Popescu la Teatrele Naționale din Iași (Dan Stoica) și din Craiova (Mihai Manolescu), **Cerul instelat deasupra noastră...** de Ecaterina Oproiu la Teatrul Mlc (Cătălina Buzoianu), **Piticul din grădina de vară** de D. R. Popescu la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț (Nicolae Scărlat)... Dar cît de greu e să produci exemple, cînd ai de unde alege!

Și tot atît de firesc este ca setul de spectacole vizionate să te convingă, de bună seamă, că ai asistat la un adevărat **asalt al tineretului** actoricesc (dintre tinerii regizori am și menționat cîțiva) spre acele creații care marchează drumul consacării: Despina Marcu la Iași, Mirela Cioabă la Craiova, Estera Neacșu la Teatrul Național din Timișoara (**O dragoste nebună, nebună, nebună** de Tudor Popescu), Ana Ciontea la Piatra Neamț... Dar Valeria Seciu și Ștefan Iordache nu rămîn oare tot atît de tineri prin superba lor ardere creatoare? Doar că ei, ca și Ștefan Radof la „Nottara” (**Martorii sînt de față** de Virgil Stoenescu după proza lui Dinu Săraru), Ilie Gheorghe la Craiova, Emil Coșeru la Iași, Dan și Ruxandra Dobre (**Cerul instelat...** la Brașov), Grigore Alexandrescu la Reșița (**Un suflet romantic** de Tudor Popescu), Nemes Levente la Sfîntu Gheorghe (**În tensiune** de Silvester Lajos), Stelian Preda la Bacău, Ion Buleandră la Sibiu (**Cartea lui Iovită** de Paul Everac), ca și alții, desigur, sînt deja consacrați.

Și au mai fost recitalurile! Frumosele recitaluri de aleasă ținută artistică și militantă ale lui Tudor Gheorghe (Craiova), Matray László (Timișoara), Constantin Ghenescu (Piatra Neamț)...